

GEVIS-fondens Salénare berättar

Några resor med min man, kapten Lars Ejlerstsson

Agadir

Jag Gun-Britt Ejlerstsson var med min man Lars, som då var överstyrman och vi var förlovade, på en resa som började december 1964 och slutade 15 februari 1965. Några ställen var lite annorlunda. Vi kom till Agadir den 16/1-64 efter det att det hade varit jordbävning något år tidigare. Det var ingen rolig syn. Vi skulle titta på staden med sin lilla marknad. I ett av stånden som var kvar såld de filtar som Röda Korset i Sverige hade skänkt! Det var inget roligt att se och det glömde jag inte när vi såg resten av Agadir.

Odessa

Nu gör jag ett hopp till Odessa som då var ryskt. Det var militärer överallt kring fallrepet.

Lars och jag tyckte mycket om att dansa och nu skulle vi hitta en restaurang med dans. Det lyckades vi med hjälp en taxi. Restaurangens namn var "Inturist". Det var som att komma till en tredje klassens krog i Sverige, men de hade en orkester där. Maten var inget att hurra för men deras champagne var god. Lars och jag ville dansa twist, det var

inne då, och vi var rätt duktiga på den dansen. Vi frågade orkestern men de kunde ju inte så vi skulle försöka med dansen ändå. Där stod vi med gumpen farande hit och dit, upp och ner och till sist fick de till musik som man kunde dansa till. På det stora dansgolvet var det bara Lars och jag som dansade solo. Roligt hade vi och applåder fick vi.

Strax var det tid för hemfärd för vi fick inte vara ute längre än kl. 24.00. Alla skulle vara ombord då. Utanför stod vakter och taxibilar men ingen ville köra oss. Lars frågade flera gånger och jag

tittade bara på klockan och blev riktigt nervös. Skulle vi hamna hos polisen och sova en natt i fängelse? Till sist kommer två långa killar med hatt och långa rockar som frågade oss om vi önskade taxi. Det blev ett ja och de vinkade på en bil som vi fick hoppa in i. De frågade naturligtvis vart vi skulle och de följde efter oss ända fram till fallrepet. Där fick vi gå av utan att betala. Killarna eller vakterna satt kvar i bilen tills vi hade kommit upp, och då körde de och ingen var gladare än jag.

Tillbaka till Odessa

Jag hoppar 3–4 år framåt, och vi är på samma ställe igen, nämligen Odessa. Denna gång var vår lilla Petra med. Vi gick en runda inom hamnområdet och naturligtvis blir Petra kissnödig. Vi ser då ett hus med toa och vi frågade om vi kunde få låna toan. Petra stod och hoppade, men vi fick blankt nej. Vi fick inte låna toaletten. Vad gör man då? Vi hittade några buskar en bit från huset så Lars fick ta hand om Petra och jag fick stå framför buskarna och hålla utkik. Jag frågade Lars -Vad ska jag säga om de kommer? Han tyckte att jag skulle sätta mig ner och säga att jag luktade på blommorna. Vilka blommor? Turligt nog kom ingen och vi kom lyckligt ombord.

GEVIS-fondens Salénare berättar

När kvällen kom och Petra till sist hade lagt sig, kommer jag upp till Lars som säger att vi måste klä på oss och gå ner till massen fast klockan då var cirka 24.00. Hela båten skulle undersökas. Varför? Jo, en tullare hade hittat några mynt i en ficka. Vi fick inte ha några pengar med oss när vi lämnade Odessa. Nu hade en av killarna några slantar kvar och han fick gå i land och handla för dem. När han sedan kom tillbaka fick vi gå till våra hytter och långt om länge avgick fartyget. Aldrig mer Odessa sa jag.

Utflykt i djungeln

En sista liten historia 1976. Andre styrmans son Perry var med så Petra hade fått en kompis. De var jämgamla och skulle upp i klass 3. Resan blev lite längre så vi hade fått dem lediga en eller två veckor, men på förmiddagarna hade vi skola. Lite läsning och räkning som väl inte var så kul, men det gick bra.

Var är vi nu? Jag har att välja på Cristobal, Almirante, Cotonou eller kanske var det Puerto Limon, när vi gjorde denna utflykt som Lars ordnade för oss och barnen. Det var taxi ut i djungeln, riktig urskog, vid en liten sjö där husen stod på pålar i vattnet. När vi steg ur bilen var det fullt med svarta (förlåt) barn, och mitt ibland dem stod vi som några albinos som måsta ha sett mycket konstiga ut. Alla kom springande och samlades runt oss. Lars hade bestämt en tid med taxin att hämta oss, och under tiden skulle vi åka med en båt runt husen. Vi fick besöka ett hus där man tog en stege upp till deras hem eller vad det heter. Där fanns vask och toa och jag bara undrar om det var samma vatten som barnen badade i utanför. Vi såg inga rör eller dylikt från husen. En upplevelse i alla fall.

Tiden för hemfärd närmade sig och det började mörkna. Ingen taxi kom och väntan blev lång. Barnen bara stod runt om oss i en ring och det blev mörkare. Petra och Perry blev rädda och kröp intill mig. Jag tyckte också det var otäckt. Lars blev arg men vad hjälper det mitt ute i urskogen utan vägar. Jag tänkte ska vi blev någon slags mat här. 1,5 timme fick vi vänta sedan kom taxi. Mannen hade glömt tiden efter att ha varit hos sin syster. Lars var fortfarande arg men sa inget då, men när vi kom till båten då fick han höra och jag tror inte han fick några pengar inte många i alla fall.

Ja så var den sagan all'

För övrigt har alla mina resor varit fina.

Tack vare Lar har jag fått se så mycket av världen.

Petra var bara tre år när hon fick göra sin första jorden-runt-resa!